

deze laatste een paar maal aan den strik van zijn degen getrokken, steeds harder. Maar hij naderde de deur; als hij buiten was, kon hij wel uit de voeten komen, ook al volgden zij hem de Prinsengracht op. „Piet van mijn hart!” klonk het luid naast hem en een schaterlach uit twee vrouwelijke kelen volgde. Juist moest hij den waardigen voorzitter van het hof van Holland groeten, die hem, meende hij, verbaasd aanstaarde. Daar zag hij de deur, vlak voor zich; een weinig ruimte gemaakt met de ellebogen; men bromde en stootte terug, maar dat gaf niet. Hij keek achter zich; daar kwamen zij weder, maar ze konden zich even moeilijk baanbreken door de massa. Vooruit! nog even zag hij, rechts bij den ingang, de deftige tronie van Pothovens Ruhnkenius hem verwijtend met de oogen volgen en weg was Piet Blijleven, de straat op.

VII.

Toen, op Vrijdagmorgen den 29^{sten} Juni, de vaandrig Hofland zich naar het wachthuis van het voetvolk op het Binnenhof begaf, trok het zijne aandacht dat de menschen op straat het zoo druk hadden. Deftige heeren liepen ernstig redekavelend, op en neder. Vrouwen hielden elkander staande, de handen ineen slaand en de oogen ten hemel heffend. Een opgewonden burger, in een gebloemd sitsen kamerjapon gewikkeld, met een groene sjerp om het lijf en een gepluimd vaderliefje op het hoofd, gesticuleerde onder zijn luifel met veel gewicht te midden van een hoop omstanders. Hij ontwikkelde, voor zoover Hofland uit zijne driftige woorden kon opmaken, een zeer ver gaand staatkundig programma: de ontaarde dwingeland, Willem V, met zijn gansche huisgezin voor eeuwig ontzet van alle waardigheden; zijne goederen geconfisceerd en uit die inkomsten de schade, door hem aan land en volk toegebracht, goed gemaakt; aan zijn vrouw en kinderen het grondgebied der provincie Holland ontzegd. Hoezeer men in die dagen soortgelijke betoogingen gewoon was, droeg deze toch een bijzonder heftig karakter, zoodat de vaandrig, zich tot een voorbijganger wendend, vroeg wat er aan de hand was. Deze, den officier met verbazing aanstarend, beet hem toe: „Weet je dat niet man? Willemijntje is aangehouden bij de Goejanvervellesluis,” waarop hij haastig, met een gewichtig gezicht, zijn weg vervolgde.

Geheel duidelijk waren deze woorden niet. Evenwel, de vaandrig meende dat ze wellicht niet vreemd waren aan geruchten, gedurende de laatste dagen verspreid; men had namelijk, in verband met een ongewone beweging onder de oranjemannen, met heimelijke briefwisseling en herhaalde bijeenkomsten hunner, beweerd dat de stadhouder in Holland verschijnen zou. Begeerig er meer van te vernemen, repte hij zich naar het Binnenhof en hoorde daar, van een paar kameraden, een omstandig verhaal van het gebeurde: de prins had verklaard alleen dan, wanneer hij werd uitgenoodigd door de Staten-Generaal of de Staten van Holland, naar die provincie te willen terugkeeren. Daarop had zijne echtgenoot de taak aanvaard, met de bedoeling om, door zich onverwachts binnen 's Gravenhage te vertoonen, de bevolking geestdriftig